

Opinion

Muslimer har også et ansvar for at ændre folks opfattelse af ramadanen. Der er brug for, at danske muslimer også tager ansvaret på sig og åbner deres døre meget mere, end de allerede gør i dag.

ÖZLEM CEKIC

Ramadanen er skudt i gang. En måned, der for mig er lig med åndelig fordybelse, samvær med venner og familie og forbundethed med de nedarvede traditioner. Under ramadanen besøger jeg mennesker, der har mistet deres kære, ældre og syge. Højtider er særligt svære at komme igennem, når man ikke har nogen at dele dem med. Ramadanens traditioner kredser om selvopofrelse, næstekærlighed og fordybelse. Jeg kan dårligt komme i tanke om noget smukkere.

Den ånd lader imidlertid ikke til at have ramt alle. Ramadanen er den måned, hvor jeg får suverænt flest hadbeskeder. Typisk lyder de: »skrid hjem«, eller: »fuck dig og din ramadan«.

Jeg har ikke tal på alle de kommentarer, jeg gennem årene har fået om, hvor forfærdelig min religion, mine traditioner og min kultur er. Ikke sjældent sammenlignes islam med nazisme og muslimer med dyr. For tiden synes sammenligningen med rotter, virus og parasitter at være i høj kurs.

Jeg har ikke specielt ondt af mig selv, og synes heller ikke, andre burde have det. I virkeligheden kalder det på selvrefleksion blandt landets muslimer. Det vender jeg tilbage til.

Det er dog vigtigt at hæfte sig ved den betydelige kontrast mellem det muslimske miljø og den offentlige debat. Ramadanen er for muslimer en måned fyldt med herlighed og mening. Tusindvis af danske muslimer laver frivilligt arbejde og tager et personligt ansvar for fællesskabet. Det ved man dog ikke, hvis man læser aviserne.

Journalister holder gerne mikrofonen for de politikere, der kan komme med de vildeste udtalelser om muslimer. At de hovedløse postuler fremsættes uden så meget som antydningen af belæg spiller i den sammenhæng åbenbart ingen rolle.

Tag nu for eksempel Inger Støjberg, der som integrationsminister mente, at det var farligt »for os alle, hvis buschaufføren hverken drikker eller spiser i løbet af en hel dag«. Det var Arriva godt nok hurtige til at dementere, men det afholdt altså ikke DFs

Ramadanen er hadbeskederernes højsæson

Martin Henriksen fra at slå fast, at hvis muslimer ikke kunne passe deres arbejde under ramadanen, så skulle de dæleme ikke have ferie, men fyres på stedet.

I al den tid jeg har været en del af den politiske debat, har jeg med jævne mellemrum set politikere benytte ramadanen som anledning til at opfinde hypotetiske problemer, som de belejligt nok lige havde løsningen på. Det har været alt fra at tvinge mad i grundskoleelever til at flytte ramadanen til sommerferien. Da jeg som folketingsmedlem afholdt en ramadanmiddag, prøvede Kristendemokraterne sågar at stoppe middagen med begrundelsen, at de følte sig krænket. Til dem, der ikke ved det, så bliver man hverken omskåret eller tvangskonverteret på vej ind til middagen. Ramadanmiddage er ikke anderledes end julefrokoster. Der bliver bare ikke serveret leverpostej, flæskesteg eller snaps.

Ramadanen ligner på mange måder december, på godt og ondt. Vi hygger, og vi stresser. Vi handler, og vi forbruger. Mange er sammen, og desværre er der også ensomme. Ved ramadanens afslutning begynder festen for alvor. Vi kalder festen for eid, men kunne lige så vel kalde den muslimernes jul. Vi pakker gaver ud, spiser møjsommeligt tilberedte festmåltider og spiller spil. Det er hverken mere eller mindre eksotisk end juleaften.

Men desværre har tolerancen svære vilkår, når religiøse minoriteter ønsker at benytte sig af deres grundlovssikrede rettigheder. Politikere, som kritiserer friheden til at være forskellig, mangler en grundlæggende forståelse af Grundlovens paragraf 67, 68 og 70, der sikrer den enkelte borger i Danmark religionsfrihed. Den frihed gælder også dem, der tror på andet end Helligånden. Den gælder også menne-

sker, der vil faste, kunne spise kosher eller fejre Vesak.

Jeg har længe tænkt over, hvordan man kan bygge bro mellem dem, der er meget kritiske over for de muslimske traditioner, og muslimer, som praktiserer for eksempel ramadanen.

Ja, man kan altid skrive et indlæg, som jeg gør. Gøre opmærksom på, hvad ramadanen egentlig går ud på. Men det er næppe tilstrækkeligt. Der er brug for, at danske muslimer også tager ansvaret på sig og åbner deres døre meget mere, end de allerede gør i dag.

Der er brug for, at vi spiser sammen, taler sammen og inviterer hinanden i hinandens fællesskaber. I en islamisk tradition hedder det sig, at Abraham - de tre monoteistiske religioners fader - aldrig ville spise selv. Hvis ikke han kunne finde nogle i sin landsby at dele måltidet med, rejste han til den næste landsby for at finde nogen, han kunne spise med. Højtider er smukkeste, når vi kan dele dem med hinanden.

Jeg har i årevis holdt store ramadanmiddage for at samle uenige ved spisebordet. Formålet har altid været at bygge bro mellem mennesker og traditioner. Det er ikke så unaturligt, at man har fordomme og forestillinger om det, man ikke kender. Som dansk muslim kan man sagtens læne sig tilbage og føle, at andre må tage sig sammen, man er jo ikke selv fordomsfuld. Men man kunne også tage ansvaret på sig for at realitetskorrigere forestillingen om danske muslimer. Især i en tid, hvor der bliver begået terror i Guds navn, og islam er kilde til oprigtig frygt for mange mennesker.

Min opfordring i denne for muslimerne højhellige måned lyder: Invitér din nabo, kollega, lokalpolitiker eller en skeptiker fra Facebook til middag. Del dit brød og din glæde med dem. Hvor der er mad, er der som regel også fred.

Özlem Cekic er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for Socialistisk Folkeparti. Hun er dog ikke længere medlem af partiet